

N:o 8.

Af Herr Isaac Asklöf: Om ändring i 42 § af Kongl. Förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket af den 29 Juni 1866.

Jemlikt Kongl. Förordningen angående hushållningen med de allmänna skogarne i riket af den 29 Juni 1866 bestämmes i 42 §, att ersättningen för oloflig skogsafverkning skall tillfalla skogsplanteringskassan. Härifrån undantagas dock de i 4 Kap. omnämnda allmänna inrättningars hemman, bestående af kyrko-, akademi-, hospitals-, krigsmanshus- samt andra allmänna inrättningars hemman och lägenheter, hvarvid sådan ersättning tillfaller den inrättning, som egendomen tillhör; äfvensom undantag äfven gäller för militie-, ecklesiastik- eller landshöfdingeboställen. Den ifrågavarande lagbestämmelsen synes sålunda allenast omfatta kronoparker, häradsallmänningar, kungsgårdar samt andra kronan omedelbart förbehållna hemman och lägenheter. Att ersättning för oloflig skogsafverkning tillfaller skogsplanteringskassan, då sådan sker å kronans egendom, är både billigt och rätt; men beträffande häradsallmänningarne synes mig denna bestämmelse både obillig och orättvis. Enligt 2 Kap. i nämnda Kongl. förordning hafva dessa allmänningar till ändamål att, efter af Skogsstyrelsen fastställd och på delegarnes bekostnad utförd hushållningsplan, till dessa delegare utdela det för hvarje år dertill bestämda skogsområde, som skall afverkas. Kronan har sålunda från dessa allmänningar ingen rättighet till inkomst, men har deremot förbehållit sig såväl fastställande af hushållningsplan, som ock allmänningens bevakning genom vederbörande skogstjenstemän, allt likväl på delegarnes bekostnad. I denna hushållningsplan ingår bland annat årligen skeende skogsplantering och frösådd, hvarför delegarne få utgöra högst betydliga tillskott, hvilka ingå till Skogsstyrelsen. Då emellertid,

oaktadt de för häradsallmänningarnes vård och bevakning tillsatte, af delegarne aflönade skogsvaktarnes tillsyn, ofta nog olofliga skogsafverkningar inträffa, hvarvid åtal vid domstol göras, och häradsrätten, förutom böterna till kronan, städse tilldömt skogsplanteringskassan ersättning för sjelfva virket, i hvilket fall jag kan åberopa trenne sådana rättegångar under år 1879 endast för den häradsallmänning, hvori äfven jag är delegare; och då häradsallmänning sjelf, genom sin styrelse, till Skogsstyrelsen ärligen fått erlægga och framgent får erlægga fulla kostnaden för det skogsfrö, som åtgår för skogens återväxt, synes mig tydligen häraf följa, att ådömd ersättning för oloflig skogsafverkning derstädes bör tillfalla allmänningsskassan, och att skogsplanteringskassan dertill ej har ringaste anspråk på rättighet.

På grund af hvad jag nu anfört får jag vördsamt yrka,

att Riksdagen för sin del besluter en sådan förändring i 42 § af Kongl. Förordningen angående hushålningen med de allmänna skogarne i riket af den 29 Juni 1866, att häradsallmänning tillerkännes rättighet till virkesersättning för derstädes begången, och vid domstol åtalad, oloflig skogsafverkning.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 25 Januari 1881.

Isaac Asklöf.
